

De zuinige Belg

“Een vliegtuig moet je zien als een hotel met vleugels,” zei mijn nieuwe gast, die blijkbaar vergeten was dat hij dit me een dag eerder ook al had verteld. Hij was een wat pompeuze zakenman uit Brussel en leek sprekend op wijlen Tony Soprano.

En net als Tony knipperde hij ook steeds nerveus met zijn ogen. *“Vliegen is altijd lastig, maar je moet de reistijd gewoon gebruiken om te slapen en daarna meteen weer aan de slag gaan,”* doceerde hij verder, terwijl ik hem sceptisch aankeek en tegelijkertijd zijn biertje inschonk. Zelf deed ik in de lucht nooit een oog dicht, hield altijd beide armleuningen stevig vast, bleef stiekem hopen dat er toch een god bestond en keek de hele tijd uit het raampje om te zien of we echt geen hoogte verloren. *“Vlak voor de landing je even scheren en opfrissen in het toilet,”* ging hij verder, *“dan een schoon overhemd aan en de werkdag kan beginnen.”*

Zijn madame had heel wat overtuigingskracht nodig gehad voor ze hem mee had kunnen nemen naar het kalme zuidwesten van Frankrijk. In en om ons zwembad zou hij vast tot rust komen, hoopte ze. Zeker als hij het vol zou houden om zijn twee mobiele telefoons in haar handtas te laten. Jean-Louis was een kleine man uit een klein land en dat moet natuurlijk gecompenseerd worden. Vanaf het moment dat het stel bij ons aankwam had hij al een paar keer laten merken dat hij een zeer ervaren internationale reiziger was.

Maar dit keer krijgt zijn verhaal een nieuwe wending. *“Je hebt helaas niet altijd alles zelf in de hand,”* gaf hij toe, *“en het gaat weleens mis, zoals toen ik vorig jaar weer eens naar New York moest.”* Met een zucht begint hij zijn verhaal. Op Zaventem zat hij nog niet in het vliegtuig of hij gaf een stewardess, zoals altijd, duidelijke instructies: eerst een groot glas water voor zijn slaappil en daarna mocht hij onder geen beding gestoord worden, tot precies een half uur voor de landing op Kennedy Airport. Geen drankjes, geen hapjes, geen film, *rien*. Aan de andere kant van de oceaan moest hij uitgeslapen en fit zijn voor een belangrijke vergadering. *Time is money*. Jean-Louis nam zijn pil, deed zijn slaapmasker op en was vertrokken. Het vliegtuig even later ook.

Maar het was niet de stewardess die hem op een gegeven moment uit zijn slaap rukte, maar de gierende sirene van een

ambulance. Toen hij, nog helemaal groggy van de slaappil, even één oog open deed, was het niet de veiligheidsgordel van de vliegtuigstoel die hem op zijn plaats hield, maar de riemen van de brancard achterin een ziekenwagen waar hij, onder toezicht van een bezorgd kijkende ziekenbroeder, in lag. Denkend dat hij droomde was hij daarna weer ingedommeld.

Pas veel later kreeg hij te horen wat er aan de hand was. Vlak nadat zijn vliegtuig was opgestegen zogen de motoren een zwerm ganzen naar binnen, waarop de piloot geen andere keuze had gehad dan zo snel mogelijk terug te keren naar Brussel. Daar werden alle passagiers verzocht om uit te stappen. Met excuses voor het ongemak werd er een voucher voor een drankje in hun handen gedrukt en een belofte gedaan dat ze zo snel mogelijk met een ander vliegtuig verder zouden kunnen reizen.

Alleen Jean-Louis was roerloos blijven zitten, met zijn slaapmasker op. De stewardess kreeg hem niet in beweging. De purser niet. De gezagvoerder niet. Ten einde raad hadden ze maar een ambulance laten komen.

Met moeite weet ik me te bedwingen om niet te lachen en knik daarvoor in de plaats begrijpend. Blijkbaar was het allemaal de schuld van een uitstekend werkende slaappil geweest, maar zo te zien is hij nu, een jaar later, nóg kwaad

op die arme piloot die niet eens een paar vogels had kunnen ontwijken.

Voor een Belg, die wij toch als echte Bourgondiërs zien, blijkt hij overigens ook zeer op de penning te zijn.

Niet alleen waren ze komen vliegen, gratis met zijn vele airmiles, hoewel het vanuit Brussel toch een leuk autoritje kan zijn, maar op de tweede dag van hun bezoek kwam zijn vrouw vragen om twee wijnglazen en een kurkentrekker. Op mijn vraag wat ik in de glazen kon schenken antwoordde ze verontschuldigend dat haar man net wijn had gekocht in de plaatselijke supermarkt. Zo te zien vond ze het zelf ook een beetje gênant, dus ik legde haar geduldig uit dat zulks wel kon, maar dan zou ik een tientje kurkengeld moeten rekenen. Oorspronkelijk waren alle drankjes in ons hotel ‘van het huis’ geweest, maar dat idee hadden we moeten laten varen naarmate we meer gasten kregen die het terrein nimmer verlieten en wel de hele dag dorst hadden. Ze begreep dat het zwembad en onze goede zorgen ergens van betaald moesten worden, maar vroeg of ze het contant mocht betalen want Jean-Louis mocht er niet achter komen, waarna zij fluisterend een boekje opendeed over de zuinigheid van haar *epouse*. Als hij bijvoorbeeld wat te bespreken had met zijn baas in de VS belde Jean-Louis naar New York en zei dan snel: *“Bill? Bill? Jean-Louis 'ere. I've something very*

important to discuss...” en hing dan snel op, wetende dat Bill nieuwsgierig genoeg was om hem meteen terug te bellen. Op kosten van het hoofdkantoor.

Maar laatst had die Bill op zijn beurt Jean-Louis te pakken genomen toen ze een vergadering in Brussel hadden. Tegen een uur of elf liet Bill zich ontvallen dat hij graag wilde lunchen in de Villa Lorraine. Het duurste restaurant van Brussel, wist Jean-Louis en hij was de kamer uitgegaan, had net gedaan of hij het restaurant had gebeld en kwam terug met slecht nieuws. *“Sorry, Bill, zey are fully booked”*. Bill moest lachen en had gezegd dat zulks geen enkel probleem was omdat hij gelukkig een week eerder zijn secretaresse al had laten bellen om een tafel te reserveren.

Jean-Louis, wetende dat hij zou moeten betalen, had zich tijdens de lunch in weten te houden tot de koffie. Toen hield hij het niet meer uit.

“Bill, do you realise you ’ave just eaten all my profit of ziss year?” Waarop zijn baas zijn lippen afveegde met zijn damasten servet, zijn schouders ophaalde en antwoordde: *“You know what, Jean-Louis? I don't give a damn!”*

Madame keek me met twinkelende ogen aan. *“Nu begrijpt u het misschien wat beter. Maar het blijft entre nous, toch?”*

Natuurlijk. Ik heb Jean-Louis een week zijn 'goedkope' wijn laten drinken, maar moest het nu toch even aan iemand kwijt. Niet verder vertellen!

Amsterdamse humor

Zoals ze al telefonisch hadden laten weten kwamen ze een dag te laat aan, Kees en Marjan, een leuk Nederlands stel uit de hoofdstad. *“Nogmaals sorry hoor,”* begon zij meteen uit te leggen, *“maar ze hebben op de dag van ons vertrek mijn auto gestolen, met alles erin.”* Bij de rosé kwam het hele verhaal eruit. Omdat ze die avond op vakantie zou gaan had zij ’s morgens de auto alvast geladen en was toen nog even de stad ingegaan om de laatste dingen te kopen die ze nodig had voor de reis. Toen ze een uurtje later met een volle tas terugkwam bij de auto bleek die er niet meer te staan. Ze had de hele winkelstraat drie keer afgespeurd, zonder resultaat. Haar auto was gestolen.

Dus ze moest daarna naar de politie, de spullen vervangen die in de auto hadden gelegen en de verzekering informeren. Maar met een dag vertraging en een geleende auto kon de vakantie toch beginnen. Eerst lekker een paar dagen uitpuffen bij ons en daarna gingen ze verder naar Spanje.

Wij schudden meelevend ons hoofd, het zal je maar gebeuren.

Drie weken later belde ze me op met de afloop van het verhaal. Wat bleek? Ze waren nog geen twee dagen vertrokken in de geleende auto of er had politie voor de deur bij het kantoor waar ze werkte, gestaan. Of ze daar Marjan kenden? Haar collega's waren zich eerst wild geschrokken. Wat was haar nu weer overkomen? Ze hoefden zich gelukkig geen zorgen te maken, de politie had goed nieuws.

Ze hadden haar eerst thuis gebeld en toen ze steeds niet opnam waren ze persoonlijk langs gereden, maar ze deed niet open. In het dossier stond gelukkig ook waar ze werkte en daarom gingen ze daar even langs. Wat was het geval? Er was een mevrouw op het bureau gekomen die verklaarde dat ze voor het weekend even een boodschapje had gedaan en toen weer naar huis was gereden. Pas de volgende dag, toen ze wat uit de kofferbak wilde halen, bleek die vol te liggen met spullen die niet van haar waren. Sterker nog, de hele auto was niet van haar. Ze had in de verkeerde straat de verkeerde auto meegenomen. Oók een vaalgroene Suzuki. Leek als twee druppels water op de hare en toen ze terug was gereden naar de winkel bleek haar eigen auto daar nog gewoon te staan. Blijkbaar was haar autosleutel in staat geweest om beide auto's open te kunnen maken. En te starten.

De collega's van Marjan dankten de agenten voor hun speurwerk en legden uit dat Marjan intussen al op vakantie was gegaan. Ze beloofden haar auto op te halen bij het bureau waar die nu stond en de eigenaresse bij terugkomst meteen op de hoogte te stellen van dit onfortuinlijke misverstand.

Dat laatste waren ze van plan, maar Marjan was een plaaggeest en die konden ze nu mooi een lesje leren.

Het kantoor had een kleine garage, die gebruikt werd voor een koelkast, een paar kratten frisdrank en bier en voor dingen die eigenlijk al lang weggegooid hadden moeten worden. Die garage hadden ze na het bezoek van de politie netjes leeggeruimd en daarna de Suzuki van Marjan naar binnengereden.

Drie weken later kwam Marjan gebruikt en uitgerust terug en vertelde in geuren en kleuren over haar vakantie. Al snel onderbrak zichzelf om te vragen of de collega's nog wat van de politie hadden gehoord, want ze had de zaak ook als contactadres opgegeven. Niets gehoord?

Ze keek beteuterd maar had dat eigenlijk wel verwacht, gestolen auto's werden immers maar zelden teruggevonden, tenzij je in het achterland van Polen of ergens in Afrika ging zoeken. Goedlachs als ze was ging ze weer verder over haar

reisverhaal. Op dat moment stak haar collega Gejus zijn hoofd om de hoek van de deur en had haar onderbroken met de vraag: *“Ach Marjan, haal even een fles cola voor me uit de garage?”* *“Mankeert er wat aan je benen?”* was haar antwoord, want ze is wel goedlachs maar ook nogal feministisch. *“Doe niet zo moeilijk,”* zei een ander, *“jij hebt net vakantie gehad.”* Met een blik van als-je-maar-niet-denkt-dat-we-hier-een-gewoonte-van-maken was ze de trap afgelopen. Even later was tot boven in het pand haar verbazing te horen geweest:

“NEEEEEEEEEEEEEEEEE!”

Toen pas hadden ze haar het hele verhaal verteld.

Geintje.